

Α Λ Λ Α Γ Η

Β Α Ρ Ο Υ Σ

π ε ζ ά π ο ι ή μ α τ α

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Τσαπάκης Νικόλαος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ : Μαρίνα Βελιώτου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ : Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ : Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Απρίλιος 2024

ISBN: 978-960-468-378-9

©Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Α. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3, fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

<https://linktr.ee/m.siderisbooks>

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ
Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο
ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιαναγωγσία. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Νικόλαος Τσαπάκης

Α Λ Λ Α Γ Η

Β Α Ρ Ο Υ Σ

π ε ζ ά π ο ι ή μ α τ α

*...και μέσα σε όλο αυτό το μακελειό
η νύχτα τινάζει τον μανδύα της και μας σκεπάζει...*

1.

Πετάχτηκα από το κρεβάτι μέσα σε πανικό. Οι τοίχοι τρίζανε, το πάτωμα βούιζε, οι σοβάδες ακούγανε όλον αυτόν τον χαλασμό και πέφτανε χορεύοντας. Ο ήχος από το τρυπάνι, οι φωνές που ακολούθησαν, ένα πηχτό σύννεφο σκόνης απ' έξω. Όλα αυτά ακανόνιστα, χωρίς ρυθμό, χωρίς μια περιοδικότητα που σε κάνει να ηρεμείς και να σβήνεις. Και περιμένεις στο αυτί τον επόμενο ανεμοστρόβιλο θορύβου που σπάζει τα τύμπανα τρίζοντας τα δόντια. Και τελικά σηκώνεσαι και πάλι ήρθε η ώρα για να φύγεις από κει μέσα. Στον ανοιχτό χώρο αυτά δεν έχουν σημασία. Μα κάπως μέσα στους έξι τοίχους φαίνεται να έχουν. Κακό αυτό, πολύ κακό. Και πιο κακό ότι το κακό αυτό κουβαλιέται μαζί. Ακολουθεί.

Κατέβηκε τη μεγάλη τσιμεντένια σκάλα και βρέθηκε στον ισόγειο ακάλυπτο χώρο. Άνοιξε την πόρτα και χύθηκε στον δρόμο, που σαν φίδι απλωνότανε μπροστά του. Η μεγάλη άσπρη διακεκομμένη γραμμή όμορφα το έντυνε. Καθώς το διέσχιζε, άρχιζε να μοιάζει με ζέβρα. Δεξιά κι αριστερά μερικές ψιθυριστές παρουσίες. Λίγο πιο κάτω, αναμμένες μη-

χανές που αχνίζουν, καθαριστήρες που γλείφουν τζαμαρίες, κεραίες τρόλεϊ που φτύνουν ηλεκτρισμό, τσόκαρα που καλπάζουν, φούστες και παλτά που ανεμίζουν σαν μπουγάδες στον αέρα. Τον ίδιο τον αέρα που τα φέρνει όλα αυτά μέσα στ' αυτιά.

Και φτάνοντας σιγά σιγά στον προορισμό, όλα αυτά τελειώνουν και πολλά άλλα αρχίζουν. Και πάλι μέσα στον αέρα βέβαια ταξιδεύουν, και απαλά ξύνουν τα τύμπανα και τις λεπτές τους τις μεμβράνες. Σαν δέκα όμορφα μοβί νύχια που ξύνουν ένα τύμπανο. Και ξύνουν και ξύνουν και αφήνουν τη βρώμα τους πάνω μα και την ελαστικότητα και τη μουσικότητά τους. Ποιος νοιάζεται;

Κι οι ώρες περνούν μέσα σε μία άλλη βαβούρα, αυτή των συντρόφων και συναδέλφων και ασημένιων συρραπτικών, γκρίνιας, συγχαρητηρίων και φιλοδοξιών. Καμία φορά κι ενός καψίματος από τσιγάρο μέσα σε πλατσουρίσματα καφέ.

Και πάλι η επιστροφή, και πάλι εκείνο το φίδι, η σιδερένια πόρτα με τη σκουριά, η σκάλα του πρώτου, οι φωνές από κάτω, το τραγούδι του οικοδόμου από απέναντι, οι περιθωριακοί, η περιπτερού που λέει πόσο τυχερός είμαι που βρίσκομαι στην καλύτερη γειτονιά. Κι ενώ παρασύρομαι μέσα στη μικρή μου αιωνιότητα, δεν με αφήνουν ούτε για λίγο να πεθάνω. Πεθαίνω πάντα γύρω στις 02:00 και ανασταίνομαι με το ζόρι γύρω στις 06:00.

2.

Η Τζοάννα είναι εκεί πάντα. Αυτή είναι πάντα εκεί για μένα. Τη γνώρισα σε ένα μικρό μαγαζάκι με πολύ θόρυβο τα απογεύματα. Βράδυ τη γνώρισα, και χορέψαμε και ήπιαμε και φάγαμε πίτσα και σκεπαστήκαμε και ζεσταίναμε ο ένας τον άλλο. Τότε, οι θόρυβοι γίνονταν κάπως πιο απαλοί. Θα μπορούσα να πω λίγο πιο οξείς. Γιατί οι μπάσοι ήχοι πάντα θα ακούγονται και πάντα θα περνούν μέσα από τις γωνίες, τα ξύλινα πατώματα, τις ντουλάπες, τα κουφώματα. Και δεν μπορεί τίποτα να τους σταματήσει. Κι όμως, η Τζοάννα τους έκανε οξείς κι έτσι όλο και κάτι βρισκόταν να τους κόψει. Μου γνώρισε και μια φίλη της. Πολύ τρακαδόρα αλλά κι έτοιμη για λύσεις. Όχι και τόσο αποτελεσματική σαν πρότεινε ωτοασπίδες, πανιά, συσκευές λευκού θορύβου, ηχομονώσεις. Δούλευε σε ένα μαγαζί με οικοδομικά υλικά. Είχε και μια μηχανή, την καβαλικεύαμε και τίποτα δεν μ' ένοιαζε. Μέχρι που η βόλτα τέλειωνε, η νύχτα πάλι ερχόταν κι έπρεπε να είμαι πάλι μόνος για λίγο. Έτσι ήταν τα πράγματα.

Γνώρισα κι άλλες Τζοάννες. Η κάθε μια είχε κι έναν έξυ-

πνο, διακριτικό τρόπο να μου μιλήσει σχετικά με κάποια λύση επί του θέματος. Οι Τζοάννες που συμπάθησα όμως περισσότερο ήταν αυτές που ποτέ δεν μιλούσαν για τέτοιου είδους θέματα. Απλά με έπαιρναν μαζί τους και πηγαίναμε κάπου και ανεμίζανε τα μαλλιά και έλαμπαν τα μούτρα μας κόντρα στον ήλιο και μπλέκονταν τα δάχτυλά μας σαν μακαρόνια. Και τότε ήταν που δεν άκουγα τίποτα. Μονάχα τις κοιτούσα κι όλα έμπαιναν σε τάξη. Κι έμεναν έτσι για πολύ. Δεν άκουγα τίποτα λοιπόν. Και οι συχνότητες γίνονταν γεύσεις, αφές, οσφρήσεις, εικόνες. Όλα τα άλλα λοιπόν, εκτός από ήχο...

Μέχρι που σιγά σιγά, κάποια μέρα, δεν μπορούσα να καταλάβω τι έλεγαν. Σαν να ψεύδιζαν. Τι χαριτωμένο, σκέφτηκα. Πθθθθ...πθθθ...πςςς.. Σαν ένα μικρό παιδί μέσα σ' ένα κουτί. Από κάτω περπατά μαζί με το κουτί και πίσω από μία τρύπα στο χαρτόνι ένα μάτι λαμπυρίζει. Και γνωρίζεις τι είναι αυτό που βλέπεις αλλά σε γαργαλάει και θέλεις να συνεχιστεί το χαριτωμένο σούρσιμο του κουτιού πάνω σε αυτό το τσιμέντο και σε αυτό το χώμα επάνω.